

вирішує інші питання, пов'язані із спрямуванням і координацією діяльності Державіаслужби.

Головні статусні ознаки Державіаслужби визначає Повітряний кодекс України [2]. Він встановлює, що Державна авіаційна служба України здійснює державне регулювання діяльності в галузі цивільної авіації. До важливих складових регулювання він відносить: а) напрями регулювання, б) шляхи регулювання.

До напрямів регулювання належать: 1) здійснення комплексних заходів щодо забезпечення безпеки польотів, авіаційної, екологічної, економічної та інформаційної безпеки; 2) створення умов для розвитку авіаційної діяльності, повітряних перевезень та їх обслуговування, виконання авіаційних робіт та польотів авіації загального призначення; 3) організація використання повітряного простору України; 4) представництво України в міжнародних організаціях цивільної авіації та у міжнародних відносинах з питань цивільної авіації.

Шляхами регулювання є: 1) розроблення, прийняття та впровадження авіаційних правил України; 2) сертифікації суб'єктів та об'єктів авіаційної діяльності; 3) ліцензування господарської діяльності з надання послуг з перевезення пасажирів та/або вантажів повітряним транспортом та надання прав на експлуатацію повітряних ліній і призначень авіаперевізникам; 4) здійснення постійного нагляду та інспектування дотримання встановлених законодавством, у тому числі авіаційними правилами України, вимог.

Норми Повітряного кодексу щодо адміністративно-правового статусу Державної авіаційної служби України деталізовані у Положенні про Державну авіаційну службу України, яке затверджено Указом Президента України від 06.04.2011р.[3].

Важливою складовою цього документу є визначення компетенції Державіаслужби. Її аналіз дає підстави для детермінації функцій Державіаслужби: 1) з нормативного забезпечення діяльності цивільної авіації; 2) з контролю, нагляду та інспекційної діяльності; 3) видачі дозволів, сертифікації, ліцензування та акредитації; 4) реєстраційні та обліково-статистичні; 5) превенції; 6) з надання адміністративних послуг.

Так, Державіаслужба здійснює контроль і нагляд за дотриманням суб'єктами авіаційної діяльності міжнародних стандартів та вимог законодавства України при організації повітряних перевезень, у тому числі перевезень небезпечних вантажів, товарів військового призначення та подвійного використання; розробляє та впроваджує технічні нормативи та стандарти у галузі цивільної авіації; розробляє та впроваджує авіаційні правила з питань нормування льотної придатності цивільної

авіаційної техніки і типових процедур сертифікації повітряних суден та їх компонентів, розробляє та впроваджує положення про акредитацію суб'єктів, які здійснюють попередню перевірку агентств із продажу авіаційних перевезень; із сертифікації виробництв авіаційної техніки; розробляє термінові заходи з попередження авіаційних подій; надає адміністративні послуги і таке інше.

Література

1. Схема організації та взаємодії центральних органів виконавчої влади [Електронний ресурс] : Затверджено Указом Президента України від 09.12.2010 // Internet.– [http : // zakon2.rada.gov.ua / laws / show / 1085 / 2010](http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1085/2010).
2. Повітряний кодекс України : Закон від 19.05.2011 // Відомості Верховної Ради України.– 2011.– № 48–49.– Ст. 536.
3. Офіційний вісник України.– 2011.– № 29.– Ст.123.

УДК 347.983(043.2)

Колпаков В.К.,
д.ю.н., професор,
Чушенко І.М.,
студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

МІСЦЕВІ ОРГАНИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ В ПУБЛІЧНІЙ АДМІНІСТРАЦІЇ

Місцеві державні адміністрації – це єдиноначальні місцеві органи виконавчої влади загальної компетенції, наділені правом представляти інтереси держави і приймати від її імені владні рішення на території відповідних адміністративно-територіальних одиниць. Інститут місцевих державних адміністрацій був започаткований 1992 році, коли в результаті реформування та розподілу системи місцевих рад народних депутатів були утворені дві структури: виконавчі комітети місцевих рад та представництва Президента України. Місцева державна адміністрація в межах своїх повноважень здійснює виконавчу владу на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці, а також реалізує повноваження, делеговані їй відповідною радою. Особливості здійснення виконавчої влади у містах Києві та Севастополі визначаються окремими законами України. Стосовно виконавчо-розпорядчої діяльності, то тут варто відзначити державно-владний характер такої діяльності. При цьо-

му, слід зауважити, що суть виконавчо-розпорядчої діяльності місцевих державних адміністрацій полягає у здійсненні державного управління на місцях, забезпеченні виконання законів та інших нормативних актів за допомогою як організаційних так і правових інструментів. Варто також відзначити, що при вирішенні питань сфери відання та діяльності місцевих державних адміністрацій виникають певні проблеми, пов'язані перед усім із розмежуванням функцій обласних та районних державних адміністрацій. Так, аналізуючи норми Закону України "Про місцеві державні адміністрації" неможливо визначити, які саме функції має виконувати обласна державна адміністрація, а які районна. Вирішення даної проблеми можливе шляхом ліквідації місцевих державних адміністрацій та передачі частини повноважень виконавчим комітетам відповідних районних рад. Звичайно, процес реформування системи місцевих державних адміністрацій потребує певного часу та політичної волі законодавця. Важливим аспектом, який розкриває правовий статус місцевих державних адміністрацій як органів загальної компетенції у сфері виконавчої влади є визначення кола повноважень по здійсненню відповідних задач та функцій. Так, у ст. 13 Закону України "Про місцеві державні адміністрації" від 9 квітня 1999 р. № 586 вказано перелік питань, які належать до відання місцевих державних адміністрацій у межах і формах, визначених Конституцією і законами України [1]. При цьому варто зауважити, що певні повноваження місцеві державні адміністрації, реально не можуть забезпечити, або такі повноваження здійснюються іншими державними органами. Що стосується соціально-економічного розвитку відповідних територій, то місцеві державні адміністрації готують тільки проекти програм соціально-економічного розвитку і подають їх на затвердження відповідній раді, забезпечує їх виконання, звітує перед відповідною радою про їх виконання. Тобто місцева державна адміністрація лише частково займається питанням забезпечення соціально-економічного розвитку відповідних територій. Таким чином, враховуючи вищевказане, є всі підстави стверджувати, що у деяких випадках місцеві державні адміністрації та їх структурні підрозділи здійснюють повноваження інших місцевих органів виконавчої влади. Така ситуація є недопустимою. Необхідно чітко розмежувати сфери відання таким чином, щоб управління певною сферою здійснював один державний орган. Це дозволить скоротити витрати на утримання апарату місцевих органів виконавчої влади, посилить відповідальність керівників та працівників місцевих органів виконавчої влади. Крім того, також існує проблема відповідності обсягу прав місцевих державних адміністрацій із їх повноваженнями та функцією контролю.

Так, у ст. 28 Закону України "Про місцеві державні адміністрації" від 9 квітня 1999 р. № 586 чітко не встановлений обсяг прав місцевих державних адміністрацій, що не відповідає вимогам ст. 19 Конституції України. Крім того, аналізуючи норми ст. 16 Закону України "Про місцеві державні адміністрації" від 9 квітня 1999 р. № 586, можна дійти висновку, що місцеві державні адміністрації здійснюють контроль у тих сферах суспільного життя, управління якими вони не здійснюють, більш того, у складі місцевих державних адміністрації відсутні відповідні структурні підрозділи.

Підсумовуючи все вищевказане, необхідно відзначити, що між повноваженнями, правами та контрольними функціями відсутній стійкий зв'язок, що негативно впливає на ефективність державного управління на місцевому рівні. Перш за все, потрібно чітко визначити сферу повноважень місцевих державних адміністрацій, по-друге, визначити коло прав, які відповідали б повноваженням і не виходили за їх межі, по-третє, функція контролю місцевими державними адміністраціями має здійснюватись лише у тих сферах, які належать до їх компетенції.

Література

1. Конституція України: [Текст]: офіц. текст: [прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. із змінами, внесеними Законом України від 8 грудня 2004 р.: станом на 1 січня 2012 р.]. – К.: Мінво Юстиції України, 2012. – 124 с. – ISBN 966-7630-14-5.

УДК 342.9(043.2)

Колпаков В.К.,
д.ю.н., професор,
Швець С.О.,
студент,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ІСТОРИЧНІ АСПЕКТИ ГЕНЕЗИСУ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

Відомий французький адміністративіст Г. Бренбан зазначав, що немає таких секторів суспільного життя, які б випадали цілком з-під сфери адміністративно-правового контролю, оскільки адміністративне право є правом живим, глибоко вкоріненим у суспільстві, що увійшло в побут і свідомість сучасної людини. Посилаючись на історичні факти, фахівці (наприклад, проф. Ю.М. Старилова) відзначають, що адмі-